

Lars Løkke Rasmussens afskedstale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Afgående formand for Venstre

Dato

16. november 2019

Sted

Herning Kongrescenter

Kære Venstrefolk

Jeg har set frem til i dag, men jeg håber, I vil undskylde mig, hvis jeg siger, at det har været med lidt blandede følelser.

Men tak. Tak for den flotte film. Hjemløse Jørgen og de andre jeg kender. Og ikke mindst tak for de pæne ord fra Venstres formand, Jakob Ellemann-Jensen, som jeg af hele mit hjerte håber bliver den næste, der indtager Statsministeriet. Og jo før, desto bedre. Ikke at jeg, på det personlige plan, har så meget at sige den nye regering på, det har jeg faktisk ikke. Når alt kommer til alt, så er jeg nok den eneste dansker, der til dato har oplevet et indfriet socialdemokratisk løfte. I ved, det der med tidlig pension til nedslidte.

Så tak for det, Mette. Og andre, der bar. Men Danmark har brug for en ny regering. En liberalt ledet regering med indblik i danskernes hverdag og udsyn på verden. En regering, der både vil og tør sige højt, at i dag er bedre end i går, og i morgen kan blive endnu bedre, hvis ellers vi tør bygge broer frem for mure mellem mennesker og lande, og hvis vi kan finde den der fine balance mellem individuel frihed og fællesskab, der forener, tror jeg, de fleste menneskers iboende ønske om at stå på egne ben, række ud efter livet og lykken, stikke ud, forfølge succes for sig selv og sine nærmeste, og tage ansvar, forene det med lysten til at være en del af et ægte varmt fællesskab, der tager hånd om de svageste. Som giver alle lige muligheder, og som griber en, hvis man uforvarende falder. Falder igennem, rammes af modgang, rammes af sygdom, men uden at omklamre og putte mennesker med alle de forskelligheder, vi har, ned i én kasse. Og dén balance, den findes kun i ét parti. Og det er vores parti. Det er Venstre.

Jeg er stolt af at have fået lov til at være med i jagten på den balance i nu 38 år. Og så stopper jeg, men jagten den fortsætter jo, for vi er altid på vej, og vi kommer aldrig i mål. Så lov mig i det mindste den ene ting; at I aldrig stiller jer tilfredse med status quo. For i en verden, der bevæger sig fremad, der er stilstand lig med tilbageskridt.

Den 31. august, der blev jeg stille. Og I bevæger jer videre, jeg er trådt tilbage. Og alligevel står jeg så her i dag. Det er, for at være ærlig, lidt mærkeligt. Men jeg vil gerne sige tak. Tak for alt til de fleste, tak til alle for det meste. Vi kender hinanden godt og har gjort det længe. Vi kender hinandens styrker og svagheder, og der er ikke nogen grund til at rippe mere op i nogen af delene. Ros og ris for alt det, vi har opnået sammen, er i virkeligheden som i Kingos salme:

Sorrig og glæde de vandre til hobe,

lykke, ulykke de gange på rad,

medgang og modgang hinanden tilråbe,

solskin og skyer de følges og ad.

Så tak. Tak for både solskinsdage og regnvejrsgange. Jeg oplever selv, at solskinsdage så langt har været i overtal siden dengang for 38 år siden, hvor jeg meldte mig ind i VU og Venstre. Dengang var vi godt nok nogle flere. Vi var mere end 90.000 medlemmer. Men der var betydeligt færre, der stemte på os. Til det første folketingsvalg, jeg deltog aktivt i, med hjemmeproducerede løbesedler, som jeg forsøgte at dele ud foran mit gymnasium i Helsingør. Der var ikke ret stor afsætning på det. Der fik vi ca. 350.000 stemmer. Ved det sidste Folketingsvalg, der fik vi godt 825.000. Men i mellemtiden er medlemstallet så faldet til en fjerdedel. Undskyld, en tredjedel. Så der er sket et eller andet. Medlemsbase og vælgere er ikke længere en til fire, som det var. Ét medlem, fire stemmer, men en til 25. Ét medlem, 25 stemmer. Og det skal vi på alle måder tage alvorligt. Hvis vi, som Danmarks ældste parti, skal være den drivende kraft i udviklingen af Danmark i de næste 150 år, som vi har været det i de sidste. Det ville jo være fantastisk dejligt, hvis hver fjerde der stemte på os, var medlem af Venstre. Men vi skal altså tilbage til 50'erne for at finde et medlemstal, der bare nogenlunde matcher den styrke, vi har i befolkningen nu. Det bliver nok svært at nå det på den måde. Og det ville godt nok være ærgerligt at nå det her mål ved

at kaste stemmerne. For det er jo alternativet. Og derfor vil jeg bare sige helt stilfærdigt. At vi er nødt til at forstå, nogen er nødt til at forstå, at vores bagland i dag er andet og mere end medlemmerne, hvor vigtige vi end er allesammen. For der er nogen, der er vigtigere end os; danskerne. Så jeg vil gerne sige tak til dem, danskerne. Hver og en, som har betroet mig det ansvar, jeg har forsøgt at løfte gennem årene. Uanset om I har været medlemmer eller "bare" stemt på os.

Når det er sagt. Så vil jeg nu alligevel gerne sende en særlig opfordring til dem, der meldte sig ud i dagene efter d. 31. august. Se nu at få meldt jer ind igen. Der er kun – der er kun ét bredt folkeligt forankret liberalt parti i Danmark. Og det er Venstre, og vi har ikke brug for forkølede efterligninger.

Der er nogle danskere, jeg så vil sige særligt tak til. Og det er jo de mange tusinder, jeg har mødt i Venstre gennem årene, har stiftet bekendtskab med og for en dels vedkommende også stiftet livslangt venskab med. I har alle hver på jeres måde formet mit liv og formet min skæbne.

Først og fremmest tak til Solrun, som har været den faste klippe i mit liv. Når jorden rystede under mig, og det er trods alt sket en enkelt gang eller måske to. Og som jeg jo aldrig ville have mødt, hvis ikke det var for et møde i VU's forretningsudvalg. Der kan godt komme gode ting ud af forretningsudvalgsmøder. Det særlige forretningsudvalgsmøde, hvor min ven dengang og nu Karin Ingemann insisterede på, at nu skulle vi altså tage på Frankrigsgadeskollegiets fredagsbar. Og det gjorde vi så.

Tak til Jannik Petersen, der som borgmester gav mig muligheden for at blive udvalgsformand i en meget meget ung alder og stå i spidsen for den frit valg-reform på ældreområdet i Græsted-Gilleleje, som jo for længst er historie, men som var med til at forme de reformer, Venstre for alvor tog hul på efter systemskiftet i 2001.

Tak til Jørgen Svaneberg, der som amtsborgmester i Frederiksborg Amt overtalte mig til at stille op som amtsborgmester, og ikke mindst tak til Claus Hjort, der ved samme lejlighed, fordi jeg var noget i tvivl, fordi så ville jeg aldrig blive minister, sagde, at i politik tager man altså posterne i den rækkefølge, de melder sig. Tak for det.

Og tak til Anders Fogh for ikke at gøre Claus' ord fuldstændig indholdsløse ved så

i 2001 at betro mig opgaven med at stille mig i spidsen for reformer af sundhedsvæsenet, så systemet blev afhængigt af patienten i stedet for det omvendte, hvor patienten var afhængig af systemet. Så det blev vigtigere at bekæmpe ventelister end privathospitaler. Så det var patienten, der kom i centrum. Ikke amtsgårde, bureaukrati og systemer. Og tak til den samme Anders for at betro mig det ultimative ansvar i april 2009. At det så faldt fuldstændig sammen med, at den galoperende økonomiske krise ramte os, det siger jo bare meget mere om, at min forgænger havde fuldstændig styr på timing og koreografi, end jeg nogensinde har haft og får.

Men vi kom jo igennem krisen, og vi kom igennem krisen med langt, langt færre menneskelige omkostninger end i andre lande. Det var dyrt, kostede mange penge, men vi samlede regningen op efter os. Der var nogle andre, der hævdede, at de kunne trylle den væk på 12 minutter, men det kunne vi ikke. Altså vi brugte timer og dage og masser af politisk kapital på at gennemføre de ansvarlige reformer, som jo overlevede de fire år, hvor vi var fri af regeringsansvaret, og som er hovedforklaringen på, at Danmark har en bundsolid økonomi. Helt ærlig. Det kan vi godt være bekendt. Så det kunne i virkeligheden siges simpelt og med ét ord, men jeg har aldrig været en mand af få ord, men det kunne have været sagt, alt det jeg nu siger, med ét ord: tak. Ikke flere nævnt, ingen glemt.

Det har været et fantastisk privilegium at få lov til at være med igennem hele vejen. Og det var i øvrigt en sand fornøjelse at opleve den gejst og det kampmod, der efter en – hvad skal vi kalde det – parlamentarisk vanskelig regeringsperiode fra 15 til 19, hvor ingen rigtig for alvor ville tage ansvar, bar vores parti, Venstre, frem ved valgene i maj og juni. Ved EU-valget i maj blev Venstre det største parti i Europa-parlamentet: fire mandater. Dobbelt op. Ved folketingsvalget Grundlovsdag, d. 5. juni, fik Venstre en for mange – måske også en enkelt i egne rækker – en uventet fremgang på ti mandater. Det største borgerlige parti. Det eneste parti, der alene ville kunne udgøre et flertal med regeringen, hvis den ellers ville noget, og det er altså et stærkt strategisk udgangspunkt for at kæmpe regeringsmagten tilbage. Derfor festede vi også, og vi glædede os til at modtage de mange nye folketingsmedlemmer i gruppen. Så fulgte sommeren. Ferie. Befrielsens pris. Og så til sidst skilsmissemellem jer og mig som jeres formand, men det rokker jo ikke en tøddel ved, hvad der er Venstres position i dag. Vi står stærkt.

For nylig stod jeg på et gadehjørne i udkanten af Aarhus og ventede på en taxa.

Det var halvsent, og det var koldt, og det blæste. Og nu kan jeg jo godt tillade mig at sige sige det. Jeg stod og røg en smøg. Og stod og filosoferede lidt over, at det er godt nok længe siden, at jeg har stået og ventet på en taxa eller noget som helst andet, det har været andre, der har stået og ventet på mig. Men da taxaen så endelig kom trillende, der råbte chaufføren ud af vinduet:

"Lars er det dig, statsministeren?"

Jo jo, altså det er mig, men jeg er ikke statsminister længere.

"Lars, du er min ven", sagde han så. "Du skal køre med mig, men vi skal lige tage en selfie først."

Det gjorde vi så, og på vej ind til byen der fortalte Ibrahim, for det hed han, at han var fra Syrien og var kommet til Danmark med flygtningestrømmen i 2015, altså i begyndelsen af min anden statsministerperiode. Nu havde han sin egen taxa, han forsørgede sig selv, og hans kone tog danskursus. Da han satte os af foran hotellet, der sagde han: "Du skal ikke betale." Nu var der jo vidner til stede. Så. Så jeg var nødt til at insistere, samtidig med at jeg tænkte: Han er godt nok velintegreret ham der, han tror på alt, hvad de skriver i aviserne. "Nej, nej, Lars, du skal ikke betale. Du er min ven", svarede han. Og der må jeg indrømme, at jeg savnede én ting. Nemlig Morten Østergaard. Og hele venstrefløjen som vidner. Alle dem, der gerne vil tage patent på godheden, og som ikke vil forstå, at i Venstre der har vi forstået, at man ikke kan rulle danmarksfilm baglæns. At det er vores pligt at forme fremtiden fra der, hvor vi er nu. At det er vores pligt, som vi tager på os med glæde og stolthed. At forme et Danmark med plads til alle, der kan og vil, hvad enten de hedder Morten eller Ibrahim. Det savner jeg.

Ellers er der ikke meget, jeg savner. For livet uden for Statsministeriet og formandskontoret, det har nogle helt oplagte fordele. Man kan i højere grad sige, hvad man selv mener. Hvad man tror, er det rigtige. Og på det punkt der tog jeg måske lige lovlig meget forskud på tingene og glæderne allerede i valgkampen. Altså da jeg åbnede døren lidt på klem for et muligt regeringssamarbejde hen over midten, fri fra yderfløjene. Men det mente jeg faktisk. Og det gør jeg principielt stadigvæk. Selvom socialdemokratiet har slået hånden af os og valgt at placere sig på den yderste venstrefløj.

Men nu er, hvad jeg mener, jo fuldstændig ligegyldigt. Vigtigst er, at mange danskere mente og mener det samme. Fri os fra yderfløjenes ultimative synspunkter og krav. Som alt for tit forhindrer den meget brede midte i at samles om løsninger, der for alvor bærer Danmark fremad. Sådan tænker jeg, og sådan tænkte mange. I hvert fald mange nok til ti ekstra mandater. Og dem har vi brug for i gruppen nu, hvor den nye formand skal sætte sin kurs. Og det synes jeg, at han gjorde så flot i talen i formiddags. Det føler jeg mig helt tryk ved, Jakob, og det vil jeg gerne ønske dig alt mulig held og lykke med. Så ikke nogen overraskelser der.

Men jeg skal jo også sætte en ny kurs. Altså en personlig ny kurs. Det er jeg mere spændt på. Det følger jeg med i i spænding. Fordi som I efterhånden ved, så tænker jeg, mens jeg taler, og beslutter mig, mens jeg handler. Og som John Lennon sagde det: "Life is what happens to you, while you are busy making other plans". Det var sådan set det, jeg var. I gang med at lægge andre planer. Og det er jeg så stadig. Og jeg kan sige til jer, de kommer ikke til at karambolere med jeres. Som jeg glæder mig til at følge med i. Fordi jeg både håber og tror, at jeres planer vil befæste Venstres position som det store folkelige forankrede parti, der tager danskernes parti. Med indblik og udsyn, med frihed og fælleskab. Med social indignation, men også med mod til at turde stille krav til mennesker om at påtage sig et personligt ansvar. Med et ægte engagement i det europæiske samarbejde, men med respekt for landenes egenart. Med et gåpåmod i klimakampen, men også med en forståelse af, at vi skal sikre ordentlige konkurrencevilkår. Med en stram udlændingepolitik, men med respekt for fælles internationale spilleregler og et åbent samspil med resten af verden. Og med en håndsrækning til dem, der har brug for hjælp, men med forståelse for, at det altid skal kunne betale sig at arbejde. At det altid skal kunne betale sig at gøre en forskel. Det er Venstre. Det er den balance, vi er på jagt efter. Tak for ordet. Held og lykke, og må vinden fylde jeres sejl.

Kilde

Transskription

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Afskedstale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-loekke-rasmussens-afskedstale-paa-venstres-landsmoede-2019>